

Kuuse andis Ta Widewik'u naiseks, ja tema lahke nágu waatab praegu veel kuu páált maha weepeeglisé, kus ta peigmehe armas-tust kóige esite oli tunda saanud.

Et edespidi jálle ððvalguštamisega segadust ei tuleks, ega maailm pimeduse katte alla ei langeks, pidivad wahid sáedut saama, kes kóhe meeletuletaksiwad, missal kellegi amet hak-kab. „Koit ja Ammarik,” ütles Wanaisa, teie mure olgu nüúd walguštamine. Vídage oma ametit targaste ja móistlikult. Sina, mu tútar Ammarik, pane hoolega pááwa loojaminnekut tåhele; kustuta tema kiired allas-minnes ettevaatlikult ára, et midagi ðnnetust tulega ei súnniks ja saada páikest tema ððrahussé. Ja sinu katte, mu poeg Koit, usaldan ma seda, et sa uue pááwa hakatuses kiired jálle põlema súütat, nenda et maailmal walgufest iialgi puudust ei tuleks.”

Mólemad pidasiwad oma ametit hoolega úlal ja muretsefiwad truuiste selle eest, et páike igakord sáedut tunnil oma walgust tae-wawólwist üle maailma laškis paista. Nüúd

tuli ka see aeg, kui ððd lúhikesed on ja Ammarik oma wiimses paistusés seda veel tumedat hiilgust Koidu katte annab. Sáál waatawad mólemad tükki aega úksteise pruuni sil-made sisé, annarwad kat ja suud teretuseks, ja kóik maailm hiilgab walguſes, linnud tóstatwad metsas röömsauste háált ja lilled mitmetkarva wárwidega iluëstatud, lõðowad oma dienupud lahti. Ka Wanaisa tuleb oma fuldse trooni páált maha, seda ühenduse púha pühitsema. Sáál leiab Ta igalpool ašjad kóik forras ja sádduslitus seisuses olewat ja röömuštab ennast wága oma loomuse üle. Koidu ja Ammariku juure, aštudes ütleb Ta: „Ma olen teie teenistuse kohut - tåitmisega wága rahul, ja et teil fest ühtigest ei puuduks, kelle járele teie súda igatseb, annan ma omalt poolt sels luba, teid úksteisega ühendada.” Mólemad húúdsiwad forraga n'agu ühest suust: „Isa, las’ meid nenda ikka olla, kui praegu oleme, — peigmees ja pruut! Meie oleme selle seisuses wága ðnnelikud ja rahul. Sedä ilust aega, mis igaweste nooreks jáab